Не море перейти. Лише сльоту.
Випробування зовсім не суворе.
По травах, по газонах… По мосту,
Що проліта над річкою. Не морем…

А хвиля вже проклюнулася знов,
Ридає у невидимих глибинах.
Ті береги… Вони вросли у кров,
Вони її зустрінуть і зупинять.

На їхнім боці правда кам’яна –
Її не зрушать легкодухі хмари,
Для них відхід від норми – дивина,
Та ще – злочинна трата свого дару.

Оцей високий синій переліт…
Це осіянне соло водограю…
Зітреться слід. І не почує світ
Про що та хвиля пристрасно співає.

Ані на мить не зміниться русло.
Нудна капіж через дрібненьке сито…
Поезія – химерне ремесло:
Понад усе Ріку свою любити,

Та жити, щоб порвати береги,
Злетіти долі зі стрімкої скелі
По лінії сріблястої дуги
Скотитися сльозою… у пустелю.